

BIBLIA

A júniusi elmélkedéseket a budapesti EK közösség tagjai (sorrendben: Schanda Bea, Bajnok László, Kissné Kosztolányi Klára, Bajnokné Benyhe Judit), a júliusiakat a székesfehérvári közösség tagjai (sorrendben: Singer József, Pakodi Gábor, Magyar László, Magyariné Pál Laura, Deli József) készítették.

Június 3. — Szentháromság ünnepe — Mt 28,16–20 — „Előzőleg kételkedtek”

„Amint meglátták, leborultak előtte, bár néhányan előzőleg kételkedtek.”

Olyan becsületes ez a beszámoló! Elénk állítja, hogy bizony a látvány, az érzékszervi tapasztalat nagyobb hatással és meggyőző erővel bír, mint a szó és a gondolat – mert igényünk van a tapasztalásra! Ám azt is rejti, hogy ugyanazok a tények – a Jézussal együtt töltött évek, a sok-sok közösen hallott tanítás, átélt élmény, a jeruzsálemi események, az asszonyok hírhozása stb. – különböző reakciókat váltottak ki a tanítványokból: akadt, aki hitt, és akadt, aki kételkedett. Mert nem vagyunk egyformák! Nem csupán kémia és fizika vagyunk, ahol a reakciók állandóak, hanem érző és gondolkodó emberek is, akik mind-mind egyediek.

Arról is beszámol ez a mondat, hogy a nyitott, rugalmas ember hajlandó változtatni a gondolkodásán, ha új tényekkel találkozunk, ha új élményeket él át. Nem csökönyös, nem merev.

Sem Jézus, sem az evangélista nem dorgálja meg a (korábban) kételkedőket. Bizalmat szavaznak nekik: Bizonyára legjobb megfontolásod alapján gondoltad úgy... – most új tények-élmények kerültek elő, gondold újra, formáld át a véleményedet, aztán menj tovább!

Az ilyen emberre érdemes feladatot bízni, mert várhatóan minden további helyzetben is nyitott és rugalmas lesz. Tapasztalata van már arról, hogy ez lehetséges és jó. Egy gondolatrendszer alapot jelent, de nem jelent kényszert a jövőre, a továbbgondolásra vonatkozóan.

Jézus tanítványaként az ilyen ember meglátja a célt, és érti a feladatot: mindenkit egybe kell[ene] szeretni, mindenkinek meg kell[ene] tanítani a szeretet tanítását.

Hogy hogyan kell mindezt megtenni? Nincs rá merev szabály.

Ezért szükséges, hogy a tanítvány nyitott és rugalmas legyen, és az is ma-

radjon. Mert csak akkor tud majd szót érteni különféleképpen gondolkodó emberekkel, csak akkor tudja meggyőzően átadni nekik az örömhírt, csak akkor tud majd lelkesíteni, csak akkor fog szívből örülni mások önálló, jó gondolatainak és cselekedeteinek. Nem „lebunkózni” fogja a maga igazságával a többieket, hanem elbeszélgetni fog velük, és így hallgatói, barátai számára is élményszerűvé és életalakítóvá válik az igazság felfedezése.

Vajon én mennyire tudok rugalmas lenni a saját gondolkodásomban? Hajlandó vagyok szóba állni új tényekkel, befogadni új élményeket, vagy csak hajtogatom a magam – jó szándékú! – meggyőződését? Mennyire tudom segíteni a környezetemben élőket, hogy ők is élményszerű saját felfedezésként találkozzanak a Szeretet-Isten tanításával, és az ebből fakadó parancsokkal?

Június 10. — Úrnapija — Mk 14,12–16.22–26 — „Vegyétek, ez az én testem!”

Elmúlt már Virágvasárnap, a hozsánás bevonulás, a messiási éljenzés és a hatalommal folytatott, nyílt színi vita. Most a pászkaünnep, a tizedik csapásra és az Egyiptomból megszabadulásra emlékezés jön. Jézus tudja, hol van – ellenségeinek fővárosában –, és azt is, kikkel került szembe, és hogy mit várhat tőlük. Ennek ellenére mégis Jeruzsálemben marad! A veszélyes környezet miatt szerveződik – a huszadik század legszebb konspirációs fogásait idézve – olyan különlegesen a vacsora. Aztán a vacsorán, barátai között kicsit már elengedheti magát. Egyfajta összegzésnek is tekinthetjük az ott elhangzottakat: „Vegyétek! Ez vagyok én.” „Ez a vérem, a szövetség, [az a vér,] amely sokakért kiontatik.”

Mit is jelentett mindez? Gromon András értelmezése szerint azt, hogy az Isten országa eljött, megpedig a körbejáró pohár által jelképezett „új szövetségben”. És ez az „új szövetség” nem más, mint *szeretetszövetség Istennel*, aki élettörvényét a szívekbe írja, *szeretetszövetség Jézussal*, akit Isten kenyérként ad a tanítványoknak (és mindenki-

nek), *szeretetszövetség a tanítványok között*, akiknek egyazon pohárból kell inniuk, vagyis testvérként-nővérként kell viselkedniük egymással (és minden emberrel). *Ez, a tanítványok családjai szövetsége Istennel és egymással*, ez az ősök által régóta várt és Jézus által is meghirdetett Isten országa. Az egy pohárból ivás talán lecke volt azoknak, akik korábban másokat előzni akarván, képzeletben már a miniszteri székeket osztották egymás között; sőt, a magát leghűségesebbnek tartó Péter együtt ivott az árulás gyanújába keveredő Júdással. A lábmosás tanításával együtt ez azt jelentette: Ne akarjatok uraskod-

ni egymás fölött, legyetek valódi jó testvérek!

„Ezt tegyétek!” Azaz valahányszor az ő tanítványai az ünnepi asztaltársaságban bort isznak együtt, ezt tegyék, vagyis egyetlen pohárból igyanak, ahogyan olyan emberekhez illik, akik egyek egymással. *Jézus emlékezetére* tegyék ezt, hogy ébren tartsák az üzenetét akkor is, amikor fizikailag már nincs köztük. És az Órá emlékezés erejében tudjanak úgy viselkedni egymással és a többi emberrel, ahogyan Jézus viselkedett volna – ez az új szövetség, amely nem más, mint a szeretet kiterjesztése!

Június 17. — Évközi 11. vasárnap — Mk 4,26–34 —

Türelem, nyugalom

Testérem, te szoktál aggódni?

Amit Isten igéjének ismertél meg, mondd a gyerekeidnek, a közösségi társaidnak, a barátaidnak. Aztán úgy érzed, hogy az egyik fülükön be, a másikon ki... Akkor újra próbálkozol, egy kicsit másképp, más módszerekkel, kedvesebben, erőszakosabban, vitat-

kozva, érvelve, humorosan... Úgy érzed, hogy egyedül a te felelősséged, hogy az a mag kikel-e, vagy sem. Hiszen Isten nem hiába bízta rád a körülötted élőket! Neked van küldetésed hozzájuk, nem másnak.

Parancsba kaptuk, hogy tegyünk tanítvánnyá minden népet. De talán még

ez a parancs sem kell hozzá. Az emberben alapvető igény, hogy mondja azt, ami a meggyőződése, amivel a szíve tele van.

Nyugalom. Az elvetett mag előbb vagy utóbb kicsirázik, és szárba szökken. Magától. Mert jó mag. Na jó, lehet egy kicsit öntözgetni, kapálgatni, de magában hordozza az életet és a növekedést. Bízni kell ebben, és bízni kell a másokban. És kívárni az időt. Mert néha idő kell hozzá. De szeretet nem vész el. Az anyagmegmaradás törvénye a sze-

retetre is igaz. Tetteink, szavaink, gesztusaink nem semmisülnek meg.

Sokszor türelmetlenek vagyunk, talán jogosan, de ezen a Földön nincsenek gyors változások. Isten ráér, sokszor mintha évmilliókban mérné az időt. Gondoljunk egy-egy faj megjelenésére, virágkorára és pusztulására.

Az emberiség mögött is hosszú út áll, míg eljutott idáig. Idő kell egy fajnak, de idő kell az egyes embernek is. Nem lehet átadni előre megrágott igazságokat, kell a megismerés, a megértés és a megta-

pasztalás, hogy valami igazán a miénk legyen. Ezt nem lehet megspórolni.

A tanítványok türelmetlenül várták az Isten országa eljövételét. Mi is várjuk, hogy az aprócska mustármag kihajtszon, és árnyékában megpihenhesünk. Mikor lesz az? Nem tudom.

Tenni kell a dolgunkat, a lelkiismeretünk szerint. Örülni minden apró sikernek. S elfogadni, hogy nem rajtunk fordul a teremtes sorsa. Az elszórt magvak ott vannak a lelkekben, és egyszer majd kicsiráznak. Hiszem, hogy így lesz. Amen.

Június 24. — Keresztelő János születése — Lk 1,57–66.80 —

„Vajon, mi lesz ebből a gyermekből?”

Az emberiség minden korban vágyott arra, hogy a különleges képességű, nagy hatású emberek „titkát” megfejtse. Képtelenségnek tartjuk ugyanis, hogy az átlagemberektől jelentősen eltérő képességű embertársunk „csak úgy” felbukkanjon a semmiből. És valóban, általában minden csodálatos ember mögött áll valaki, vagy állnak valakik. Örök kérdés, hogy a különleges képességű emberek minden – akár képtelenül nyomorúságos – körülmények között is kiemelkedhetnek-e kortársaik közül, vagy kibontakozásukhoz feltétlenül szükség van indító, tápláló környezetre. Fenntartva a tévedés lehetőségét, én ez utóbbit valószínűsítem. Sietve teszem hozzá, ez a környezet, ez a háttér nem jelent szükségszerűen mérhető tudást, sem anyagi javakat. Valami egész másra van szüksége az embernek a jó értelemben vett naggyá váláshoz. Ezt fejezte ki annak idején egy tízgyermekes édesanya így: „*Vágyainkkal neveljük a gyerekeinket.*”

Persze az emberi *vágyak* nem is olyan nyilvánvalóan egyszerűek. Sok szülő tapasztalta már, hiába is akar például orvost nevelni a gyerekeiből – a gyerekek gyakorta húzzák keresztül szüleik számításait. Tehát a szülők *vágyain* valami egészen mást kell értenünk. Mély, gyakran kimondatlan, belső iránykötés az, amit az érzékeny, fogékony ifjú lélek megérez, és tudat alatt követni kezd.

Keresztelő János anyai ágon rokona volt Jézusnak. Hat hónappal Jézus előtt született. Az ő apja sem akármilyen: köztiszteletben álló zsidó pap. Anyja Jézus anyjának, Máriának rokona. Már fogantatása is csodálatos: idős, gyermektelen szüleit egy angyal értesíti gyermekük jövődől meg születéséről. Zakariást Isten némasággal büntette, mert hitetlenül fogadta az angyal jövendölését. Egészen fiuk, János születéséig néma maradt.

Tudomásom szerint – a hagyományon kívül – semmi adatunk nincs ar-

ról, hogy a Keresztelő valóban ilyen előzmények után és ilyen körülmények között jött világra. Léte, működése és nézetei azonban történelmi tények. Ezek alapján igen valószínű, hogy szülei is Istentől megérintett emberek voltak, nézeteik, küzdelmeik, *vágyaik* nagyon is alakíthatták János kibontakozását.

És Jánosban olthatatlanná vált a *vágy*, hogy megértse népének Istenét. Korának istenképe határozott hiányérzetet okozott számára. Tudta, érezte, hogy jönnie kell Valakinek, aki kitisztítja az összezavarodott, homályos képet. A róla szóló feljegyzésekből egy becsületes, nézeteihez hálálag ragaszkodó próféta képe bontakozik ki. Jézus életében is komoly, sorsdöntő lépcsőfok a Jánossal való kapcsolat.

Mik az én legbelső, legmélyebben gyökerező, őszinte *vágyaim*? Akarom-e életem folyamán az Isten terveit képviselni és megvalósítani?

Július 1. — Évközi 13. vasárnap — Mk 5, 21–43 — Hit és erőátvitel

Rendkívül érdekesen kapcsolódik egymáshoz ez a két történet, ez a két

különös gyógyítás. Sok a párhuzamoság bennük, valószínűleg ezért is szerkesztette őket egymás mellé az evangélista. Mind a két főszereplő, az előljáró is, és az asszony is bajban van. Mindketten megtették már a közgondolkodás szerint az adott helyzetben megtehető dolgokat, de eredménytelenül. És itt kezd hasonlítani a helyzetük a miénkhez. Mi is mindig tesszük, amit tennünk kell, és bízunk a saját képességeinkben, cselekvéseink helyességében. Ez eddig rendben is van, de sajnos ez sokszor nem elég. Amint ezekből a történetekből is láthatjuk, sok-

szor még a legnagyobb igyekezet, leg gondosabb utánajárás sem elegendő, és az ember reményét vesztheti. És ilyenkor, ha már tényleg nagyon szorít a cipő, ha már nem segít semmi, akkor szoktunk belekapaszkodni a legutolsó szalmaszálba is. Valljuk be őszintén, hogy sokszor már nem is nagyon hiszünk az eredményben, de azért futunk még egy kört, hátha...

Nos, hasonló helyzetben az előljáró és az asszony is hitt. Ennek szép leírása a „Tedd rá a kezedet” és a „Ha csak ruháját érintem is”, ami jól tükrözi a hitük szilárdságát. Nekik részben könnyebb volt, mint nekünk, mert ott sokan beszéltek Jézus csodáiról, a gyógyításokról, nekünk viszont az evangéliumok és a kétezer év alatt történt hasonló események leírása, szerencsésebbeknek akár személyes megtapasztalása áll a

rendelkezésünkre, reményünk erősítésére.

Fontos momentum az erő kérdése. Ahogy Jézus is érezte, hogy az ő erejéből kellett az asszony energiaszintjét helyrehozni, sokszor mi is érezzük, hogy a másik gyengesége hogyan veszi el a mi energiánkat is, illetve a mi gyengeségünket pótolja a társunk ereje. Fontos is tudatosítani magunkban, hogy a másik kíségetése nem múlik el energiavesztés nélkül, illetve ha nekünk segítenek, akkor utána időt kell

hagyni társunknak, hogy újratölthesse az „energiatartályát”.

A legfőbb tanulsága ezeknek a történeteknek az, hogy Jézus tud segíteni a bajainkon, csak nagy-nagy hittel kell kérnünk. S – bár ezek konkrét, könnyen érthető esetek – el kell fogadnunk azt is, hogy Jézus segítsége nem mindig a mi általunk elképzelt, kért formában történik, sőt sokszor nehéz is azonnal felismerni, hogy ez segítség volt.

Érdemes megfigyelni Jézus utógon-dozó technikáját. Dicsérettel tovább

erősíti az asszony hitét, sőt egy kicsit bevonja a gyógyítás dicsőségébe, az előljárónak pedig meghagyja, hogy „senki meg ne tudja a dolgot”. Jézus nemcsak hogy nem akar magának elismerést szerezni, címlapsztorivá lenni, de az előljárót is meg akarja óvni attól, hogy dicsekvéssel, élménybeszámolóként tartásával leronthassa ezt a lelki élményt.

Alighanem mindnyájunknak szól Jézus szava, hogy járjunk békével, és maradjunk egészségesek.

Július 8. — Évközi 14. vasárnap — Mk 6,1–6 — Jézus Názáretben

Jézus Názáretben jár. Azon a vidéken, ahol gyermekéveit töltötte, szakmát tanult és művelt, ahol felnőtt és férfiként megérett a küldetésre, a tanításra, a rendkívüli cselekedetek végrehajtására. Hallgatói ismerik: hiszen ő az ács fia, Mária gyermeke, sorolni tudják az egész pereputtyát. Az biztos: a közöttük élő aranyos kisgyermekből és dolgozó ifjúból igen furcsa felnőtt lett. Tisztelettel zsidóként felkeresi a zsinagógát, felolvassa az Írást, tanít, magyaráz, örömhírről, gyógyulásról, szabadulásról, Isten közeli országáról beszél. Ráadásul mindezt olyan meggyőződéssel, öntudattal és erővel, mint aki valami többet tud és lát a körülötte állóknál.

Na, ez azért sok ettől a nagyravágyó csemetétől! Az egész csak hókusz-pókusz, biztos valami trükk! Emlékszünk, régebben egyszer eltűnt, még a rokonai is azt gondolták, hogy megzavarodott! Hát ez így már botránys! És hallgatósága megbotráncokzik. Kifejező az átvitt értelemben használt szó eredeti jelentése (*szkandalizomai* = csapdába esem): a megbotráncokzó ember tulajdonképpen saját csapdájába esik, mert

nem jut el hozzá a tanítás. Sem tudati szinten, sem lelkében nem képes el- és befogadni, ezáltal lehetetlenné teszi ön-maga számára a *metanoiát*, a megtérést.

Jézus – aki mindig pontosan érzékelté környezete rezdüléseit, a hallgatóság hangulatát, affinitását a tanításhoz és a tanító személyéhez – meg is jegyzi: „Sehol sincs a prófétának kevesebb becsülete, mint saját hazájában és családjában (házában).” A lánglelkű, szelíden is erőteljes Tanítótól szokatlan, fájdalmas és lemondó szavak ezek. A szeretet hullámai kissé megtörni látszanak a hitetlenség és kételkedés szikláin. A jelenet azt is megmutatja, hogy a sokaság tanításának korlátai vannak, a hálót-asztalt maguk mögött hagyó választottakból álló kisközösségben, majd a nagyobb közösségekben a magvető könnyebben talál termő talajra.

Jézus téged is, engem is szólít. Talán éppen ott, ahol a legkevésbé várjuk. Rád néz társad, gyermeked szeméből, de akár az utcán szembejövő, mosolygó gyalogostársad, vagy egy kéregető hajléktalan képében is eléd léphet. Észre-

veszed-e? Elfogadod-e? Befogadod-e? Képes vagy-e megnyitni elmédet, szívedet-lelkedet a szeretet szavakban és szavak nélkül megnyilvánuló ereje előtt? S ha igen, átjár-e, tüzet, lelkesedést, tenni vágyást indít-e benned? Megszületik-e a csoda? A csodatévőt ugyanis sokszor messziről várjuk, a megoldásokat külső segítséggel akarjuk megtalálni, pedig a csoda bennünk van, az üdvözítő megoldások belülről születnek.

S amikor minden adott, képes vagy-e a továbbadásra? Elsőként abban a családi körben, ahol a leginkább ismernek, ahol nehéz folyamatosan hitelesnek maradnod. Aztán mindennapjaid emberi környezetében, ahol a legkülönbözőbb hozzáállással találkozhatasz. Ahol egyesek meg is szerethetnek, de nemkívánatos személy is lehetsz. Közösségekben hozzáteszel-e a közös gondolkodáshoz, lelki erősödéshez? Az ember nyilván a kisebb ellenállás felé mozdul szívesebben, de néha vállalni kell a keményebb kihívásokat is.

Tegyünk mindennap valamit, amivel hozzájárulhatunk a szeretet végső győzelméhez!

Július 15. — Évközi 15. vasárnap — Mk 6,7–13 — Az apostolok szétküldése

Amikor ezt a részt halljuk, olvassuk, általában az üti meg a fülünket, szemünket, hogy Jézus minden túléléshez szükséges dolog nélkül küldi a tanítványokat a hosszú útra. Ez hasonlít ahhoz, ahogyan ő maga is minden e világi biztosíték, hatalom, erő, fegyver, pénz nélkül járja útját, hirdeti Isten Országát. De nem is lehet másképpen hirdetni azt, csak szelíden, szolgálva, erőszak nélkül. Más alkalommal Jézus azt is mondja, hogy a Mennyei Atya gondját viseli minden teremtménynek, ezért nem kell aggódnunk azért, hogy mit eszünk, mit iszunk, mibe öltözködünk. Sőt Jézus saját példája is azt bizonyítja, hogy őt is befogadják, ellátják étellel az őt követő nők, gondoskodnak róla, legalábbis addig, amíg a hatalom el nem fogja, és el nem ítéli. Van tehát alapja

annak, hogy Jézus így küldi tanítványait az útra.

De ennél talán fontosabb arra figyel-nünk, hogy mi az, ami nélkül viszont nem engedi útra őket, amit mindenképpen átad, nekik ajándékozik.

1. „...magához hívta a tizenkettőt...” Közel akarja tudni őket, magához akarja ölelni tanítványait, mint amikor indulófélben lévő gyermekét megáldja az anyja, apja, minden szeretetét neki ajándékozva, megerősítve őt.

2. „...hatalmat adva nekik...” Hogy lélekben erősek legyenek, a kísértéseknek ellen tudjanak állni, az ellenséges indulatokkal, erővel meg tudjanak küzdeni, hogy a jó hírt erővel tudják hirdetni.

3. „...kettesével...” Nem akarja egyedül kitenni őket a viszontagságok-

nak, társat ad melléjük, aki erősít, ha valamelyikük elcsügged, ráadásul más-más szempontból tudják bemutatni a hallgatóságnak az Isten Országát. Hitelesebb, ha nem egyvalaki beszél róla. De egyben közösséget is hoz létre ket-tejük között, élet- és sorsközösséget, amelyben Jézus maga is ott van.

4. „...szétküldte őket...” Sokan vágnak hallani a jó hírt, ezért szükséges útra kelni. De egyben az is szükséges, hogy a tanítványok megértsék, hogy mi Jézus és az őt követők életfeladata, életcélja. Rájuk vár, ők kapják a feladatot, hogy az Isten Országát hirdessék és valósítsák itt a Földön.

Nem kerülhetjük ki, hogy párhuzamot vonjunk a tanítványok küldetése és a saját életünk küldetése között. Nekünk sem kisebb, más a feladatunk,

mint menni, és hirdetni az örömhírt. Nem mondhatjuk, hogy én alkalmatlan vagyok, hiszen mindenkinél a képességeihez, erejéhez méri a feladatot. Lehet, hogy „csak” a szomszédomhoz,

munkatársamhoz van küldetésem, de lehet, hogy több embert is egybe tudok szerezni.

Isten minket is először (1) magához hív, átölel, (2) nekünk is erőt, képessé-

geket ad, (3) társat rendel (ez lehet a házastársam, a barátom, a közösségi társam), és (4) küldetést bíz ránk.

Részesei vagyunk Isten tervének, rajtunk is fordul a Szeretet Ország!

Július 22. — Évközi 16. vasárnap — Mk 6,30–34 — „Tenni” és „lenni”

Az előző részben azt olvastuk, hogy Jézus elküldi tanítványait, hogy tanítsanak, gyógyítsanak, hirdessék Isten jóságát és szeretetét. Ez a szolgálat nehéz és fáradságos, idő- és energiaigényes. Testi, lelki, szellemi odaadottságot igényel.

A küldetésből visszatérő tanítványok hírt adnak mesterüknek az elvégzett munkáról. Jézus látja, érzi és tudja – hisz megvan a maga tapasztalata –, hogy barátai elfáradtak, pihenésre, elvonulásra van szükségük. Olyan „puszta helyre”, ahol feltöltődhetnek, törődhetnek egy kicsit újra önmagukkal, ki-elégíthetik szükségleteiket (hiszen a sok jövés-menésben még evésre sem

volt elég idejük). Mert a feladat nem fogy el, a küldetés nem ér véget, nem-sokára újra indulni kell!

A keresztyén embernek alapvető életformája a szolgálat, a másokért élés. Naponta megtalálnak bennünket a feladatok, ha érzékeny szívvel járunk. Előfordul, hogy nem tudunk nemet mondani, erőn felül vállalunk, vagy a feladatok meghaladják képességeinket. Ilyenkor elfáradunk, elcsigázottak leszünk. Pedig megtanultuk Jézustól, hogy milyen fontos a „tenni” és a „lenni” egyensúlya. Ha azt szeretnénk, hogy életünket a harmónia jellemezze, ki kell alakítanunk a helyes arányokat. Figyelniünk kell arra, hogy a jól elvég-

zett, becsületes munka után – reménykedve a gyümölcsökben – áldozzunk időt a pihenésre, feltöltődésre is. A békességet, a szív zavartalan nyugalmát nem lehet kiérdemelni és elhatározással megszerezni. A békesség előtt csak megnyílni lehet, és engedni, hogy betöltsön. Törekedjünk hát arra, hogy egyéni és közösségi életünkben megteremtjük ennek feltételeit, és éljünk az adódó lehetőségekkel. Hiszen csak úgy lehet szeretetet adni, ha van miből. A kiszáradt, üres kútból nem fakad éltető víz.

Számunkra mindig éltető, megújító erő lehet a hitünk, szerető odafordulásunk Jézushoz és egymáshoz.

Július 29. — Évközi 17. vasárnap — Jn 6,1–15 — „Telepítsétek le az embereket!”

Jézus küldetésének központi része az örömhír hirdetése, a tanítás és a tanúságtétel a szerető Atyáról. Továbbá Jézus munkásságától elválaszthatatlan a tanítványok felkészítése a küldetésükre, azaz az örömhír továbbadására és ennek begyakorlására. A tanítás, majd utána a visszavonulás, a csendben átgondolás, feltöltődés, erőmerítés lényeges és kihagyhatatlan része ennek a tevékenységnek. Ez a folyamat mintául is szolgál számunkra, hogy hogyan kell folytatnunk a Jézus által ránk bízott feladatot. Hiszen nekünk is tanítanunk kell, nekünk is gondoskodnunk kell másokról, nekünk magunknak kell cselekednünk a jót, és nem elvárni másoktól.

Jézus nagyon jó példát adott arra is, hogy miként tegyük valóságossá, hogyan éljük meg Isten Országát. Amikor a nagy tömeg már megfáradt, tanítványaival letelepített a sokaságot, létrehozva ezzel az egymással szót értő, egymással osztozó „asztaltársaságokat”. Miközben együtt étkeztek, minden bizonnyal megbeszéltek a Jézustól hallottakat, jóllaktak és eszmét cseréltek. Az ott történekteknek a hatása nem is maradt el. Visszaemlékezhetek a régi írásokra, arra, hogy Mózes miként etette meg a pusztában vándorló népét, és ki is mondták: „Bizonyosan ez az a Próféta, akinek el kell jönnie!” Nekik ilyen vezető kellett, aki nemcsak tanít, de gondoskodik is róluk. Igen, így gondolkodott a sokaság. Még nem fordult át a gondolkodásuk. A tömeg még mindig az Ószövetség nagy prófétáját látta Jé-

zusban, aki vezet, másokkal szemben megvédi, és jóllakatja népét.

Jézus viszont elhárította a tömeg „királyválasztási” szándékát, és visszavonult ebből a helyzetből. Majd másnap, amikor a tömeg ismét rátalál Kafarnaumban, Jézus ezt mondja nekik: „Ne fáradozzatok veszendő eledelért, hanem azért, amely az örök életre megmarad...”

Csak remélhetjük, hogy hétköznapi küzdelmeinkben, százféle elfoglaltságunk közepette képesek maradunk arra, hogy kézben tartsuk és irányítsuk törekvéseinket, kellő időben tudjunk visszavonulni, és a magány elmélyült csendjében felismerjük, hogy mi az a gondolat, kimondott szó, tett, cselekedet, „amely az örök életre megmarad”.

